

ако и твърдѣ студенѣ. Вжтрѣшността е малко позната, и прѣдполага се, че е едно плато отъ 600 до 700 метра, покрито съ пустини и гори и посѣяно съ езера. Отъ това плато се спущатъ чрѣзъ потоци и водопади, отъ езера въ езера, голѣми рѣки: Св. Тронца, Петдесетница, Св. Маргарита, Св. Августинъ, Св. Павелъ и др. Морскій брѣгъ, дѣто живѣятъ туземци и бѣли люде, не е безъ стойността си. Морето тамъ не подлежи толкова на мъгли колкото при Нова Земя, и понеже се снабдява постоянно съ вода отъ полярния ледъ, температурата му е забѣлжително благоприятна и за количеството и за качеството на рибата му. Фауната на Л., много по-обилна на сѣверъ, състои отъ животни, които се цѣнятъ най-вече за кожата имъ: черната лисица, бѣлата лисица, обикновената лисица, бобрътъ, черната мечка, бѣлата мечка, сивата мечка и др. Ескимосцитѣ на крайбрѣжието иматъ за постояненъ другаръ нюфаундландското куче, вирѣгатно и товарно животно, твърдѣ яко, нѣ диво и жестоко.

Цѣлото човѣшко население на Л. се въскачва на 11,000 индийци, ескимоси и бѣли (отъ бѣлитѣ люде около 3000 отъ французско происхождение [отъ Канада] и около 700 отъ английско происхождение). Ескимоситѣ сж покрѣстени отъ Моравскитѣ Братя и сж усвоили по-вечето европейски обичаи. Това население е заселено покрай заливитѣ и рѣкавитѣ на брѣга и токо-речи всички сж риболовци, понеже земедѣлието е въ началото си въ обитаемата земя. Много европейски заведения сж основани на брѣга, нѣкои отъ които, каквото моравскитѣ сели-

ща, смѣсватъ търговията съ мисонерскитѣ работи. Риболовството употребява, прѣзъ врѣмето на ловидбата (отъ юния до срѣдата на октомврия) около 1000 парахода, една частъ на английскитѣ области, главно Нова Земя (Нюфаундландия), и една частъ на Съединенитѣ Държави. Освѣнъ малко кожи и пера, изнасятъ състои отъ риба и рибено масло, за стойностъ годишно по-вече отъ 40 милиона лева.

Л. е владѣние на Англия и е една частъ подъ вѣдомството на Канада, а останжалата подъ вѣдомството на Нова Земя. — Прѣдполагатъ, че тая земя е била посѣтена отъ нормандци още въ IX-и вѣкъ; положително се знае, че тя е била открита отъ венецианския мореплавателъ Севастиянъ Кабо въ 1496.

Лабрюйеръ (*Жанъ де*). Французски прозаикъ, род. въ Парижъ, а не въ Дурданъ, вѣроятно въ 1645, умр. въ 1696; синъ на единъ секретаръ на краля, станжлъ по прѣпорѣката на Босюе, единъ отъ наставницитѣ на французския прѣстонослѣдникъ, кждѣ 1684. Животътъ му е малко извѣстенъ. Като моралистъ и като писателъ, той ще остане, по оцѣнението на французскитѣ литературни критици, на първия чинъ въ французеката литература. Трудътъ, на който почива славата му, е *Теофрастовитѣ характери*, *приведени отъ грѣци, съ характеритѣ или нравитѣ на тоя вѣкъ*, Парижъ, 1688, 2 т. in-12; Казватъ, че авторътъ далъ рѣкописа си на книжаря Минпале, като прибавилъ: «Въ случай на сполука, печалата ще бжде за моята малка приятелка». Тая негова приятелка била едно любезно момп-